

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunststaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 16. Den 15. Mai 1855. Priis: 6 Øre pr. Expl.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

(Fortsat fra Pag. 240).

Men et Ophør af Fjendtligheder kan endog finde Sted imellem saadanne bittere Fjender, for at Vaabuen, som har været brugt imod hans Hellighed Paven, kan komme til at bringes imod Guds Folk; saaledes har vi hørt en velærværdig Geistlig i en pragtig Kirke og for en talrig Forsamling bruge en Deel af de anførte Skriftsteder, forhen anvendt mod den romerske Kirke, som Text til sin Tale for at bevise at vi var det Folk den Herre Gud „havde sendt kraftige Vildfarelser, at de skulle troe Lsgn; at alle de kunde blive fordomte, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.“ Visseelig dette er en strækkelig Bestyldning at gjøre mod et Folk, som han ikke kændte; thi han, og saadanne som han, vil være de sidste Personer til at komme frem aabent og ørligt og undersøge Grundsetningerne i Jesu Christi Kirke; de have altsor meget at sætte paa Spil; thi det er ikke et ringe Skridt for en Mand at tage, at komme ned fra Indflydelse, Rang og Popularitet, og blive en Eftersøger af Nazarenen i disse Dage, og gaae ud uden Pung og Taske, utsat for den ubarm-

hertige Forfolgelse og Forhauelse. Men var det hans Agt at bevise, at de Hellige troede ikke Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed? Jeg troer ikke. Nei, Brodre! Udgydelsen af Sandheden Månd i disse sidste Dage har givet os et altsor højt Synt af Guds store Hensigter til Menneskets Frelse — har aabnet altsor klart for vor Forstand Guddommens ophøiede Niemand med vor Slægt, til at vi skulde elske Ugudelighed og have Velbehag i Uretfærdighed. Hvorledes skal vi, som troer, at vi, formedesst Troe og Lydighed til den himmelske Families store Indlemmelseslov, er blevne Guds Sønner, hengive os til Synd! Men derimod har vi lært, at vi, som er indkomne i en saa høi og herlig Slægtstabsforbindelse, og har det evige Livs Haab, maa rense os selv ligesom han er reen.

Havde hiin blinde Ledet af de Blinde løst i det samme Capitel, vilde han have fundet en Bestrivelse af vore Forhaabninger og Grundsetninger. Ja, at vi var kaldte ved Pauli Evangelium til det Haab „at erholde Jesu Christi Herlighed,” og vi var rede til at „staae fast

og holde hart ved de Lærdomme, som var bleven lært ved Apostelen Paulus," og at erkjende, at naar han opmuntrede Menighederne til at trachte efter Propheetiens Gave, og ikke forbunde at tale i Tungemaal, saa yttrede han Herrens Besatninger.

Men hvilken er den store Løgn, som Folkets kraftige Vildfarelse har faaet dem til at troe, fordi de ikke else Sandheden? Vi svarer, at i Spidsen for alle de øvrige staarer „den Spauldingiske Faabel," som er bleven sendt ud iblandt Nationerne, for at Evangeliets tydelige og ophoede Grundsætninger, som indeholdes i Mormonsbog — Evangeliets Fylde — ikke maatte vinde Fremgang. Men, nei! naar Gud vil arbeide, hvis Haand kan standse ham? Og Stenen afhuggen af Bjerget foruden Hænder vil rulle frem med almoechtig Kraft og tiltagende Storrelse indtil den opfylder hele Jorden.

Men for det Andet finder vi i Pauli første Epistel til Thymotheus, fjerde Capitel, Hentydning til Nogle, som i de sidste Tider, „skulde affalde fra Troen, og hænge ved forføriske Alander og Djævles Lærdomme, talende Løgne i Hykleri, brændemærkede i deres Samvittighed, som byde ikke at giftes sig, at afholde sig fra Mad osv." Jeg vil ikke udbrede mig videre om det Foregaaende, som endog vore Fjender maa tilstaae, at at de ovenfor paapegede Særkender ikke danne nogen Deel af vort System; ei heller skal jeg forsøge for Nærværende at anvende det Unførte paa Andre, men det er nok at sige, at det kan ikke have nogen mulig Hentydning paa de Hellige. Vi vil gaae over til det 3die Capitel af den 2den Epistel til Timotheus. Vi finder der en Beretning, at i de sidste Dage skulde der komme vanskelige Tider, og en Beskrivelse af Folkets Charakteer i deres indbyrdes Forhold til hverandre, og med

Hensyn til deres religiose Beskaffenhed, at de skulde have et Gudfrygtigheds Skin og fornegte deres Kraft.

Jeg behøver ikke at sige, hvor nosigligt det skildrer den nærværende Tids og Folks Charakteer, men gaae over til at spørge, om det Folk, som har Gudfrygtigheds Skin og nægter dens Kraft, er de Sidste Dages Hellige.

Men lad mig først gjøre det Spørsgsmaal: Hvad er Gudfrygtigheds Kraft? Jeg svarer: Det er den guddommelige Kraft af Herrens Land, meddeelt Menneskenes Born i Forhold til deres Tro, ved hvilken en Enoch, endog ringeagtende Dødelighedens Fordringer, kunde opstige til Guddommens Nærværelse, idet han blev forvandlet uden at see Døden, — den Kraft, ved hvilken de gamle Hellige (Ebrær. 11.) „overvant Niger, øve Rettsædighed, erholdt Forfættelser, stoppede Lovens Mund, slukte Ildens Kraft, undskydede Sværdets Od, blev stærke efter Skrobelighed, blev vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige, gengav Livvinder deres Døde, opstandne til Liv igjen, og andre blevne piinte, men tog ikke imod Befrielse, for at maatte erholde en herligere Opstandelse;" — den Kraft, ved hvilken Apostlerne paa Vinsefestens Dag talede i fiorcen forstjellige Nationers Tungemaal, og i disse forkynede Guds underfulde Gjerninger. Ved Gudfrygtighedens Kraft forstaar vi Herrens Land, som tilkjendegiver sig i de forstjellige Tegn, som Jesus erklærede skulde følge dem, som troe. (Marc. 16, 17). Paa hvem passer altsaa det auftørte Skrifsted (2 Tim. 3, 1—5.)? Paa de Hellige, som kommer frem iblandt Folket med de tydelige Grundsætninger af Rigets Evangelium, og som bærer Vidnesbyrd om, at Jesus er den samme igaar, idag og for evig, og at de Tegn, som han lovede, folger og skal følge dem, som troe? Nei, men

paa de menneskelige Systemers Esterfslere, som foruegte Kraften, som praler af, at den umiddelbare Hjælp af den Herre Guds Aaland er unyttig i denne Tidsalder, og med fræk Vandc erklærer at det, at være i Besiddelse af Aalandens Velsignelser og Maadegaver, vilde være at falde fra deres ophoede Standpunkt, og at vende tilbage til den oprindelige Christendom, vilde være et Tilbagestridt.

O! Jeg kunde rødme paa Menneskehedens Begne, og stjule mit Hoved af Skam for min Slægt, naar jeg seer dem i deres gjenstridige Blindhed erklære, at Religionen i disse Dage har naaet en Høide, hvorom en Paulus eller en Peter var ubidende — at dens Grundstætninger er videre udviklede og bedre forstaade end i noget andet Tidsrum. Dette er estertrykkeligt at kalde Lys Mørke og Mørke Lys. For en Mand al erklære dette nu, at vi har mere Lys, mere Kundstab, mere Hærlighed, naar Himlene har været tilslukkede i Alrhundrede, naar Guddommens Røst ikke har været hørt, naar haus Aaland har ophørt at meddele Undervisning ved Gaver, ved Dromme, eller ved Syner, naar hine herlige Sendedbud, Guds Engle, har ophørt at tjene Menneskenes Sonner.

O, min Sjæl, indlad dig ikke i deres Uretfærdigheds Hemmelighed; bortfjern langt fra mig, o Gud! denne mørke Bildfarelse, og lad mig for din Sons Skyld drikke af al Kundstabs og Sandheds Kilde; velsign mig med din Aaland, som du velsignede dine Ejener i de forbgangne Dage; dygtiggjør mig at komme til Sions Bjerg, til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, til Englenes utallige Selstab, til den Forstestodtes almindelige Førsamling og Menighed, som er frevne i Himmelten, og til Dig, Alles Dommer, til de Retfærdiges fuldkommende Aander, og til Jesus

den nye Pagtes Midler. Ja, gib mig af din Aaland, at jeg kan ransage alle Ting, endog Guds dybe Ting. Lad mig saae den Salvelse af den Hellige, hvoreved jeg skal kende alle Ting, og blive beredt til at virkeliggjøre Opfordelsen af min Herres Buu, at jeg maa vorde Et med Faderen og med Sonnen, ligesom de er Et. Jeg beder derom i Jesu Navn, Amen!

Det næste Skiftsted, hvorpaa vi vil henlede vores Læseres Dymærksomhed, findes i 2 Petri 2 C. „Men der være falske Lævere iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lævere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og negte den Herre, som dem klopte osv.“

Her vil vi bemærke, at vores Dren eroste angrebne af Skriget, „falske Propheter,“ „falske Lævere,“ „fordommelige Kjætttere“ osv., men intet Forsøg er gjort til at aabringe det hele Skiftsted imod os ved at auføre det fordommelige Kjætteri, som skulle være et Særkjende paa de falske Propheter i de sidste Dage, nemlig: „at uegte den Herre, som dem klopte.“ Nei, Brodre! vores Fjender, som er Dommere, de veed vel, at vi ikke er tilboielige til at negte vor herlige Herre, derfor gaae de over denne Deel af Gjenstanden i Tanshed, idet de veed, at en Undersøgelse deraf vilde stadfæste den Kjendsgjerning, at vi er saa nidikjære for vor Frelsers Ere, og for hans Aalands Lærdomme, at vi villigen kaste bort fra os alle menneskelige Fortolkninger, som ligesaa mange forgjøves Forsøg „at male Lilien hvid, eller at forgyldte rensset Guld,“ at vi kommer frem for at forkynde Evangeliet, som han befalede sine første Ejener at forkynde, og hvortil han igjen har givet sin Aaland til Menneskenes Sonner, paa det at de med Kraft og Myndighed maatte forplante

de samme Grundsætninger af den evige Sandhed, og derved samle fra Jordens Ender en herlig Levning til at møde ham ved hans Tilkomst.

Hvilke er da de, som negter den Herre, som dem ksjøbte? Er det ikke dem, som bekjender sig at være hans Efterfølgere, endskjundt de vægrer sig for at adlyde ham? De som lører „Guds Frygt efter Menneskebud?“ Thi han har sagt: „Den som siger, at han kjender ham, og ikke holder hans Besklinger, er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed.“

Hvem er det da, spørger jeg igjen, som negter den Herre, som dem ksjøbte? — Er det dem, som „har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt hans Vagt?“ eller er det dem, som kommer for at lære Menneskene hans Love, som de er, uden nogen Numærkning eller Fortolkning af studerte Præster, — som kommer for at grundlægge hans Forordning og igjen forkynde for Nationerne „Daab til Syndernes Forladelse,“ som den store Indlemmelseslov i hans Rige, for at de kan modtage den Helligaands Gave, og selv lære at forståe, at den evige Vagt er blevet fornyet til at berede Veien for den store Gjenoprettelse af alle Ting, naar Gud „vil samle Alt til Get i Christo, baade det som er i Himmelten og paa Jorden, udi ham?“ Nei, mine Brødre! vi vil ikke negte vor hellige Herre, som os ksjøbte med sit Blod; men gid han forunde os af sin Land, at vi maa fyldes med Kjærlighedens Princip, og blive rede til at lade Livet for hverandre.

Men atter, i det 3die Capitel af den samme Epistel, siger der, at „i de sidste Dage skalde der komme Bespottere, vandrende efter deres egne Lyster, og sige: hvad bliver der af Forhættelsen om hans Tilkomst? Thi fra den Dag Fædrene er hensovede forblive alle Ting som fra

Skabningens Begyndelse. Her er altsaa en Aforsel om falske Lærere i de sidste Dage, som Sandhedens bittreste Fjender aldrig kan anvende paa os. Thi hvad er vor Mission? og hvilken anden Bekjendelse afslægger vi, end at vi er komne for at fremføre Budskabet fra Herrens Engel, talt om af Johannes den Åabenbarer, som saae ham flyvende gjennem Himmelten, havende det evige Evangelium til at prædike for dem som boer paa Jorden for enhver Nation og Stamme og Tungemaal og Folk, siggende med hoi Rost: „Frygter Gud og giver ham Ere, thi han s Dom s Time er kommen, og tilbeder ham, som haver gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ Dette er i Sandhed vort Formaal at forkynde, at Herrens Dag vil komme paa Jorden og det usvarende som en Ting om Natten, og at Mange, som nu lever, skal erfare den endelige Opfyldelse af disse Ting, idet de eutne skal fortærtes af hans Tilkomstes Kraft (hvilken skal bænde som en Ovn), eller blive forenedede med den udmærkede Levning, som skal findes paa Jordens Midte, og som skal oploste deres Rost og synge for Herrens Hertighed.

Men har vi nogen Vanstelighed i at udpege de Partier, Skriftsteder omtaler, som negter Herrens Tilkomst, eller som har saaledes aandeliggjort Alt, som staar i Forbindelse med Guds Rige, at den hellige Skrits tydeligste Erklæringer er blevne formørkede, og Folket er saa forblindede, at de gavmildt underholder en Råce af leiede Præster til at overbevise dem om, at Skrifternne mener ikke hvad de siger? Men vi advarer dem, som saadanne der er sendte af Gud, at vaagne op fra deres Slummer, og at blive forvissede om, at den Herre Gud „vil sende Jesus Christus, som det burde Himmelne at indtage indtil Tiden for alle

Tings Gjenoprettelse, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af."

O, hvor stor er ikke Menneskenes Blindhed! at have forglemt Indholdet af Herrens Bon, som vi og vores Fædre have opsendt i Alarhundrede, „at hans Rige maatte komme, at hans Billie maatte skee paa Jorden, som den skeer i Himmelene,” og dog er de, formedelst Præsterne falske Lærdomme, søgende efter en Himmel udenfor Grænserne af Tid og Rum, hvorom de intet vide, men maa skee formoder, at de, i deres intrede og ærheriske Tilstand skal vugge sig i overdaadig Magelighed paa sagte drivende Skyer igjennem de langsomt henrindende Tidsafsnit af Evigheden.

Men, Brødre! I har ikke saaledes lært Christus, som at raabe Fred og Frelse, naar hastig Ødelæggelse er næx. „Men, I Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde som en Thy komme over Eder. I ere alle Lystets Born og Dagens Born; vi ere ikke Nattens Born og ei Mørkets. Derfor lader os ikke sove, ligesom de Andre, men lader os vaage og være ædrue.” 1 Thess. 5 C.

Og til sidst er vi underrettet i Indæ Epistel 18 og 19 B. om, at der skulde komme Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugrundelige Lyster. Disse er de, som affondre sig, kjædelige, som ikke har Alanden.” Jeg skal her tage mig den Frihed at give en anden Oversættelse af Foregaaende, taget fra en gammel Bibel fra 1606: „Hvorledes de sagde Eder, at der skulde være Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugrundelige Lyster. Disse er de, som er Stiftere af Secter, kjædelige, som ikke har Alanden.”

Men inn til Gjenstanden. — Er de Sidste Dages Hellige Stiftere af Secter, nei! vi gjør ikke Fordring paa noget

Slægtslab eller Forbindelse med nogen af dem; vi vil ikke nedlade os til at erkende, at vi er udsprungne fra den meest luttrede af Nutidens reformerte Systemer; men at vores Grundætninger, vores Skifte, er bleven lært og grundlagte ved direkte Alabenbaring fra Gud selv, ved hans egen Rost, ved Engles Betjening eller ved hans Alands Alabenbaringer. Ja vi staar paa denne Klippe og Ensinde, som maa skee løser dette, som selv har modtaget Alandens Vidnesbyrd, skal føle at den bevidner estersom de løser, at det er sandt.

Men henved Opmærksomheden for et Dilekt paa Ephes. 4 Cap., og vi finder en Beskrivelse af Christi Kirke, i hvilken et Præstedømme, ordineret af Gud, og modtagende deres Bemyndigelsser som Gaver af ham, forvaltede hans Riges Anordninger, hvorved Belsignelser udslid til Alle, som blev dets Love underdanige.

Og vi finder desuden klart og bestemt anført Niemedet, hvorför disse Embeder og Gaver var indsatte. — „Til de Helleges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning og til Opbyggelse af Christi Legeme (d. e. Menigheden).” Og at de var nødvendige for os, for at gøre os i stand til — ved een Tro og ved en lige Erkjendelse af Guds Son — at komme til Mandes Modenhed, indtil vi hver for os opnaaede Malet af Christi Fylde, at vi kunde blive beredte for den Tid, naar det Fuldkomne kommer, og være ham liig, naar vi seer ham, som han er Ja liig ham, idet vi beredes, modtagende Naade efter Naade, til at opnaae en Fylde, og, som vi forhen har sagt, blive Get med Faderen og Sonnen, ligesom de er Get. Men vi spørger igjen, hvad vilde Folgen have været af at være i Besiddelse af dette Præstedømme og disse Gaver? Lad Apostlene svare; Menig-

hederne vilde ikke mere have været som Born, „drevne hid og dit af ethvert Lærdomsveir;“ og det som en nødvendig Folge. Thi om Menneskene hver for sig modtager af den Aaland, som leder til al Sandhed, som bringer alle Ting til Grindring, og viser tilkommende Ting; hvor aldeles umuligt er det ikke, at der kan vorde Forskjellighed i Lærdommen. Dog, hvordant er Forholdet med den nyere Christendoms Kirkesamfund? En Bibel, een Bog af himmelske Love, dog Hundrede af Sekter, som paastaaer at blive veilede af een Aaland, men som indbyrdes er stridende og modsigende hverandre; og dog naar de forene sig i en Slagrække mod Herrens Værk, complimenterer de hverandre, som ligesaa mange forskjellige Divisioner af Guds Hær; men nok derom. „Daarstab,“ dit Navn er „Sekterisme!“ Og et „Hus, som er spildagtigt mod sig selv, maa falde.“

Saaledes har vi foretaget en fortfattet Undersøgelse af de forskjellige Henvisninger, som anvendes paa de falske

Lærere i de sidste Dage. Idet jeg ud drager en Slutning af det Foregaaende, maa jeg lykønske den Allerhoistes Hellige for Resultaterne af en saadan Undersøgelse, og opmunstre dem at tage Mod til sig, og oploste deres Hoveder og glæde sig, thi deres Forløsning stunder til, og om end Kampen bliver svær, er Seieren vis, og ikke længe til, og de skal staae forenede med det hellige Selskab, som Apostelen saae staende paa Glarhavet, havende Guds Harper i deres Hænder, og forene sig med dem i at syuge Mose den Guds Tjeners Saug, og Lamnets Saug, sigende: „Store og forunderlige ere dine Gjerninger, Herre Gud! du Allmægtige! retfærdig og sande ere dine Veie, du Helliges Røuge! Hvo skal ikke frygte dig, o Herre! og forherlige dit Navn, thi du alene er hellig; thi alle Nationer skal komme og tilbede for dig; thi dine Domme er aabenbarede.“

Saaledes skal det vorde, Amen!

Thomas Ward.

Joseph Smiths Levnetslob.

1835.

(Fortsat fra Pag. 229.)

Skolen sluttede den sidste Uge i Marts for at give de Eldste en Lejlighed til at gaae ud og forkynde Evangeliet forberedende til Begavelsen.

Søndagen den 29de Marts prædikede jeg omtrent i tre Timer i Huntsburgh — hvor W. E. Mc Lellin havde de to foregaaende Dage holdt en offentlig Discussion, efter Opsordring af J. M. Tracy, en Campbelliter Prædikant, angaaende Mormonsborgs guddommelige Troværdighed — efter hvis Slutning to blev døbte;

og Mandagen kom fire frem til Daab.

Den 3die og 4de April holdtes en Conference af de Hellige i Freedom, New York, hvorved Sidnen Rigdon præsiderede.

Hemten Grene af Kirken blev repræsenterede; hvoraf de fem ikke tidligere havde været repræsenterede ved uogen Conference, tællende omtrent halvtred-sindstyve Medlemmer.

Eldste Chester L. Heath, af Avon, blev udelukk fra Menigheden for Brud

af Pagten, og for ikke at have iagttaget „Viisdoms Ordet.“

Warren A. Cowdery,
Skriver.

Følgende er en Copi af et Brev fra visse Medlemmer af (den saakaldte) Irvingiternes Kirke i England, overrakt visse Eldste af de Sidste Dages Helliges Kirke om Aftenen den 10de Junii 1835 ved en Herre, benævnet i Brevet, den Ejd kaldende sig en Communicant og Prædikant i hin kirke).

Til den Allerhøjestes Hellige:
Kjære Brodre i Herren!

I et Raad af Hyrderne over vor Kirke, holdt den 28de Marts 1835, angaaende Rigtigheden af at ærværdige John Hewitt skulde besøge Eder, blev det besluttet og bestemt, at som han længst ønskede at reise til Amerika for at see de Ting, som er omtalt i eet af Eders Skrifter, bragt hertil ved en Kjøbmand fra New York, skulde han saae, som han ønskede, Raadets Sanction, og om det behagede Herren, hans Bisfalb. Herren har seet vor Fryd og Glæde ved at høre, at han var i Begreb med opriese sig et Folk i den Deel af den nye Verden, saavel som her. O, maa vor Tro tiltage, at han kan have Evangelister, Apostle og Propheter, fyldt med Vandens Kraft, og udførende hans Willie i at tilintetgjøre Mørkets Gjerninger.

Erværdige Hr. Hewitt var mathe-matis Professor i Independenteres Seminarium i Rotherham og i fire Aar Pastor for Independenteres Kirke i Barnsby. Han begyndte at prædike de Lærdomme, vi lærer, for omtrænt to Aar siden og blev undslukket. Mange af hans Hjord fulgte ham, saa at han blev endeligen indlemmet i vor Kirke, og Herrens Værk frenimedes. Som han er en levende Epistel, vil I have, om alt gaaer godt, en fuldstændig Forklaring. Mange vil

folge, skulde han blive tilfreds med Landet osv., som vil fremhjælpe Sagen, fordi Herren har begunstiget dem med denne Verdens Gods. Vi havde en Tilkjendegivelse under vor Forsamling, som kom os til at synge af Glæde. Herren havde Velbehag med vor Broders hellige Bestemmelser at see Eder; og vi forstaer at Forkolgelsen havde været store iblandt Eder, eller vilde blive, men vi blev besalede ikke at frygte, thi han vilde være med os. Lovet være Herren!

Tiden er nuor, naar Afstand ikke skal være nogen Skilleveg imellem os; men naar Jehovas Budstab, paa Kjærligheds Binger, skal meddeles ved hans Hellige. Herren velsigne vor Broder, og maa han blive en Besignelse for Eder. Vær ikke bange for vore Fjender; de skal, undtagen de omvender sia, vorde nedkastede af Hærstaverenes Herre. Uretfærdighedens Udøvere er bleven brugte af Mørkets Første til at gjøre en Efterlignelse; men Dommekraft er given os, at de strax blev bestjæmmede, ved at blive opdagede, saa at Hjorden hidindtil ikke har lidt af dem.

Naade, Barnhjertighed og Fred være med Eder fra Gud vor Fader og fra Aanden, Jesus Christus vor Herre, Amen!

Jeg er, min kjære Herre!

Deres Broder i Evangeliet

Thomas Shaw.

Barnsby den 21de 1835.

(Et Diemeed, og ikun eet har beveget os til at forelægge vores Læsere foregaaende Brev fra England; og det er til Guds Sags Bedste. Det kunde have forblevet maastee mange Aar i vor Besiddelse uden at omtales, havde det ikke været for Omstændigheder, som vi her-ester vil fortællig berøre).

Den 26de April forsamledes de tolv Apostle, og de Halvfjerdssindstyve, som var bleven valgte, i Templet, (endstjændt

det var usfuldendt) tilligemed en talrig Mængde Folk for at modtage deres Formaning og Forstrifter af Præs. Joseph Smith jun., i Henseende til deres Mission og Pligter.

Da Menigheden var forsamlet, ankom Eldste Orson Pratt fra den sydlige Deel af Staten, og gjorde vort Antal fuldstændigt; Elder Thomas B. Marsh var ankommen den foregaaende Dag.

Den 28de. De Tolv samledes om Eftermiddagen i Skolelokalet for at bede og raadslaae. Eldste David W. Patten aabnede Forsamlingen med Bon.

Foreslaet og vedtaget, at naar noget Medlem af Raadet onster at tale, skal han reise sig blive staende.

Eldste W. C. Lellin læste den givne Befaling, angaaende Valget af de Tolv; derefter blev det voteret for, at vi indbyrdes tilgive hverandre enhver Uret vi monne tilsoet hverandre, og at fra nu af og fremdeles enhver af de Tolv elsker sin Brøder som sig selv, i timelige saavelsom i aandelige Ting, tragtende efter af fremme hverandres Belfærd.

Besluttet at de Tolv er færdige og begiver sig paa deres Mission fra Eldste Johnsons Bopæl paa Mandag den 4de Marts, kl. 2 Eftermiddag.

Eldste B. Young sluttede derpaa med Bon.

Orson Hyde,
W. C. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den 2den Mai. Et stort Raad holdes i Kirtland, bestaaende af Folgende af Kirkens Embedsmænd: Præsidenterne Joseph Smith jun., David Whitmer, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Joseph Smith jun., og Hyrum Smith tilligemed de tolv Apostles Raad, Bisshop Partridge og Raad, Bisshop Whitney og Raad, og nogle af de Halvfjerdssindstyve med deres

Præsidenter, nemlig: Sylvester Smith, Leonard Rich, Lyman Sherman, Hazen Aldrich, Joseph Young og Levi Hancock; og mange Eldste fra forskjellige Døle; Præs. Joseph Smith jun., præsiderede.

Efter at Conferenceu var aabnet og de Tolv havde taget deres Sæder, sagde Præsident Joseph Smith jun., at det vilde være de Tolv's Pligt, naar de var i Raad, at tage deres Sæder tilsammen efter Alderen, den øldste at intage Sædet som Hovedet, og præsidere i det første Raad, den næstøldste i det andet, og saa fremdeles indtil den yngste havde præsideret; og derefter begynde paa den øldste igjen osv.

De Tolv tog da Sæde efter Alderen, som følger: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, W. C. Mc. Lellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, og Lyman C. Johnson.

Præsident Joseph Smith foredrog derefter, at de Tolv vil ingen Nettighed have til at gaae i Zion eller nogen af dens Staver, hvor der er et fast Høiraad, og der foretage at ordne sammes Anliggender; men det er deres Pligt til at gaae udenom og ordne alle Sager, henhorende til de forskjellige Grene af Kirken. Naar de Tolv er samlede, eller et Quorum af dem, i nogen Menighed, vil de have Myndighed til at handle nafhængige, og satte Bestemmelser, og disse Bestemmelser vil være gyldige. Men hvor der ikke er et Quorum, vil de have at handle ved Menighedens Stemme. Intet fast Høiraad har Myndighed til at gaae i Menighederne udenom og regulere sammes Anliggender, thi dette tilkommer de Tolv. Intet fast Høiraad vil nogenslunde indsættes uden i Zion eller i dens Staver. Naar de Tolv afgive en

Kjendelse, er det i Kirkens Navn, derfor er den gyldig.

Intet tjenstgjørende Medlem af Kirken har Mündighed til at gaae i nogen Green deraf og ordinere nogen Embedsmand for den Menighed, med mindre det står ved den Greens Stemme. Ingen Elste har Mündighed til at gaae i nogen Green af Kirken, og bestemme Församlinger, eller forsøge at ordne Menighedens Anliggender, uden Overleg og Samtykke af den Greens præsterende Elste. Om de første Halvfjerdslindstyve er alle satte i Arbeide, og der behoves flere Arbeidere, saa vil det være en Pligt for de syv Præsidenter for de første Halvfjerdslindstyve at kalde og ordinere andre Halvfjerdslindstyve og udsende dem til at arbeide i Viingaarden, indtil om det behoves, de har udvalgt syv Gange halvfjerdslindstyve, ja endog indtil der er udvalgt eet hundrede og fire og fyretstyve tusinde til Tjenesten. De Halvfjerdslindstyve skal ikke bivaane de Tolvs Conferencer, undtagen de Tolv kalder paa dem eller opfordrer dem til at gjøre saaledes. De Tolv og de Halvfjerdslindstyve har i Særdeleshed at børve paa deres Tjeneste for der's og deres Families Underholdning; og de har Rettighed, i Kraft af deres Embeder, at opfordre Menighederne til at hjælpe dem.

Elste Henry Herriman ordineredes til en Halvfjerdslindstyve.

De Halvfjerdslindstyves Præsidenters Omstændigheder blev hver for sig taget i Betragtning med Hensyn til deres Omvandring i Viingaarden; og det blev eenstemmigen vedtaget, at de skulde holde sig særdele til at gaae efter Kaldelsen af de Tolv, naar Herrenaabner Veien. Syv og tyve af de Halvfjerdslindstyve blev ogsaa tagne i Betragtning, og det blev afgjort, at de skulde holde dem rede til at gaae ud i Tjenesten, efter Kal-

delse af de Halvfjerdslindstyves Præsidenter, estersom Herrenaabner Veien.

Efter et Ophold af een Time for samledes Raadet igjen.

Ezra Thayre suspenderedes som en Elste og Medlem, indtil hans Sag kunde blive undersøgt for Bisops Retten, estersom Klage var bleven fremført mod ham af Oliver Granger.

Lorenzo Barnes ordineredes til een af de Halvfjerdslindstyve; ligeledes Henry Benner, Michael Griffits, Royal Barney, og Lebbens Z. Coon, som, tilligemed tyve andre, opfordredes at holde dem rede til at vandre, naar Omstændighederne tillod det.

De Elste i Kirtland og dens Naboland blev derefter kaldte paa, eller deres Omstændigheder overveiede; og da deres Navne var bleven indførte, opstod Præsident Joseph Smith juu. med Listerne i sin Haand, og gjorde nogle meget passende Bemærkninger, i Henseende til Zions Befrielse; og saa mange af Kirkens Authoriteter, som var nærværende, foreslog, at vi aldrig opgive Kampen for Zion, endog indtil Doden, eller indtil Zion er forlost.

Voteringen var eenstemmig og med dyb Høelse.

Voteret, at alle Kirkens Elste er forbundne til at vandre om i Verden og prædike Evangeliet af al deres Magt, Sind og Styke, naar deres Omstændigheder vil tillade det; og at Døren er nu aabnet.

Voteret, at Elsterne B. Young, John P. Green og Almos Orton bestilles at gaae og prædike Evangeliet for Josephs Levninger, og at Døren aabnes af Elste B. Young; og dette vil aabne Døren for hele Josephs Huns.

Voteret, at naar andre Halvfjerdslindstyve udfordres, skal de første Halvfjerdslindstyves Præsidenter vælge, ordinere

og tage dem iblandt de meest erfarne af Kirkens Eldeste.

Votret, at naarsomhelst Arbeidet undfordrer andre Halvfjerdstudsstyrel, skal de udvælges og ordineres til det Embede; de, som boer i Kirtland og Egnene der omkring, som kan komme til Kirtland,

og blive udvalgte og ordinerede ved Bestyrelse af Kirkens Præsidentstab i Kirtland.

W. G. Mc. Lellin,
Skriver.
(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Vi har i dette Nummer endt Afhandlingen om „de falske Propheter i de sidste Dage,” og anbefaler det til vor „Stjernes” Lesere til Overveielse. Det vil forsøge de Helliges Kundstab, og være dem til Hjælp, naar Talen om de falske Propheter bringes paa Bane, som ofte steer af Folk, der maastee nepppe veed, hvad en Prophet er, og som endnu mindre kan bestemme Begrebet sand og falsk, men efteraber Aundres Raab: Halste Propheter! Falske Propheter!! som om denne Lyd skalde bortskremme dem, Herren har udsendt til at forkynde Vidnesbyrdet om, hvad der skal skee; eller med andre Ord: at Tiden er kommen til Prophetiernes Opfyldelse. Naar Herren har opreist Mænd til at forkynde sin Willie, eller hvad han agter at gjøre, saa har disse Mænd ikke talet sine egne Ord, men Herren „har givet dem i Sunde, hvad de skalde tale;” de er folgelig drevne af den Helligaand, Sandhedens Aund, og hvad de forkynde er Sandhed; altsaa: de er saaude Propheter, hvad enten Folk vil troe dem eller ikke. Hvad: vil ikke Folk troe, øre og adlyde det, Gud siger ved sande Propheter? Nei, ikkun faa; og disse faa vil tilligemed Herrens Ejener blive hadede, udstoede, bespottede, forskudte. „Lige det samme gjorde Fædrene ved Propheterne.” Luc. 6, 23. Kommer derimod Nogen frem med verdslig Viisdomstale, eller ogsaa taler sine egne Ord og siger, at Bibelen skal ikke forstaaes, som den er skrevet, og Prophetierne vil ikke opfyldes bogstaveligen, men aandeligen, og altsaa ikke her paa Jorden, men udenfor Tid og Rum, og derfor behøver I ikke at være urolige, eller frygte, I bliver nok salige, naar I alene troer paa Christus og lever nogenlunde stikkelig, saa vil Herren ikke ødelægge Eder. Han er en barmhjertig Fader, der tager alle til Maade; thi Christus havør lidt for Eder, — naar I ikkun bekjender, at I er Syndere, som ikke kan gjøre det Gode, saa er alt vel, og han er tilfreds med Eder osv. Troer Folket hellere en saadan Tale? Ja, det gjør; og hvad endnu mere er, de betaler en Saadan mauge Penge, fordi han skal lære dem til ikke at troe Bibelen, de kalder ham en lærde Mand, en viis Mand, en sand Præst og Herrens Ejener; de ører ham og taler allehaande Godt om ham. „Lige det samme gjorde Fædrene ved de falske Propheter.” Luc. 6, 26. Vi har altsaa her et ufeilbart Kjendemærke paa sande og falske Propheter, som Jesus

selv har givet os, og naar vi sammenligner dette med hvad Skriften ellers læser om denne Gjenstand, vil ingen Sidste Dags Hellig, der randsager Guds Ord, mangle Beviser til at fremlägge for dem, det skulde falde i deres Lod, veilede ved Herrens Land, at vidne for.

Hvilken Glæde opfylder ikke enhver trofast Sidste Dages Hellig, som læser de forrige Dages og de sidste Dages Propheter, og seer efterhaanden den bogstavelige Opfyldelse af alle Ting, og at Tiden nærmer sig til Sions Forlossning. Hvor stor Varsag har de ikke til at takke Gud, som har ført dem ud af Mørket til sit underfulde Lys!

Notitse. Vi vil gjøre vores Læsere opmærksomme paa, at vi har 3die Uergang af „Stjernen“ fuldstændig, og det vilde være til stor Fordeel for enhver Hellig, at have eet Exemplar deraf, hvilket de burde sikre sig, medens alle Nummere er at faae. Conferencernes Bogagenter, haaber vi, iagttager det Fornødne.

Ældster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

Den Agtelse og Ærbodighed er ikke altid viist det lavere Præstedomme iblandt de Hellige, saaledes som det burde ske. Præster, Lærere og Diaconer er i nogle Tilfælde lidet vurderede, medens en Ældste, en Halvherdstudstyre eller en Apostel er, sammenligningeviis, agtet over al Maade. Nogle Medlemmer synes at tænke, at de tre laveste Embeder i Præstedommen, og især de to laveste er neppe værdt at have, medens en Ældstes Embede er en Undlingsgjenstand for Ærgjerrigheden. Det er ikke Ret at tænke saaledes. At være ørekjær i at gjøre Godt, er godt; og at være ørekjær for at erholsde større Magt til at gjøre Godt, er endnu bedre. Men det er ikke Ret til at foragte en mindre Magt, og til samme Tid være ørgjerrig for at erholsde en større, ei heller er en saadan Fremgangsmaade den sikre Vei til at erholsde den større Magt. Ævertimod, naar vi seer en Mand, som behandler den mindre Magt eller Embede

med Ringeagt, medens han søger efter større Magt eller Embede, eller endog gjør Øresbeviisning for en højere Magt eller Embede, saa begynder vi at tænke, at det er paa hoi Tid til at undersøge en saadan Mandes Bevæggende. Hans Hjerte er ikke ret for Gud. Han søger ikke efter Magt til Guds Forherseligtelse og Menneskeslægtens Frælse, men til Øphoiesle af hans eget dyrebare jeg. Om han erholder den Magt, han ønsker, maastee han kan løbe forbausende godt en Tid, og gjøre en stor Hob af tilskyndende Godt i at forsvare Sandhedens Principer, og overbevise dem, som modsette sig, men hvorsomhelst han gaaer, vil han, endstjordt uvidende, indgyde dem, som er under hans Indflydelse, den samme ørgjerrige og stolte Land, som vil spire og udvide sig, og derved forårsage menigen Forvirring og Ulyksalighed for hans Medarbeidere; og meget af Frugterne af hans ørgjerrige Iver vil sandsynligvis

behøve „at omvendes igjen.“ Men dette er ikke Alt. Hans store Nidkærhed vil slappes, og hans attræede Magt møter ham, og efterhaanden vil han regne den høiere Magt, han har erholdt, for en ringle Ting, og hans endnu ærgjerrige Die vil speide efter et høiere Trin paa Myndighedens Stige, og da maae dette naaes, om endog alt andet skal opoffres derfor. En saadan Mand tilfredsstilles aldrig.

Lad os see hen til vor store Mester — Frelseren — hvad siger han om denne Ting? Han banlyste de Striftløge og Phariseerne, fordi de elskede „de øverste Stolestader ved Høitiderne og at blive hilsede paa Torvene, og blive kaldte af Mennestene Rabbi, Rabbi!“ Han sagde til sine Disciple: „Den, som er størst iblandt Eder, skal være Eders Ænner. Og hvo som opfoier sig selv skal fornødnes, og hvo som ydmyger sig selv skal opfoies!“

Og hvad sagde Apostelen? Naar Christus „opfoer til det Høie, forte han Fængselet fangen og gav Mennestene Gaver.“ Hvilke Gaver gav han Mennestene? Han gav dem det hellige Præstedommes Hylde, som indbefattet ethvert Embede og enhver Myndighed i Kirken, fra Apostler til Diaconer. Hvortil blev disse givne? „Til de Helliges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning, til Opbyggelsen af Christi Legeme.“ Kan nogen af disse Embeder afflettes i Kirken? Det vilde være at gaae i Nette med Jehovas Visdom, at gjøre dette Spørgsmaal. Om de kunde opfæves, vilde ikke en alviis Gud staae anklaget for udhygtig Dommekraft for sine Skabninger? Og hvem kan bestynde Gud for Daarlighed, eller sige til ham: Hvorfor gjør du saaledes? Hør, hvad Apostelen videre siger: „Thi Legemet er ikke eet Lem, men mange. Dersom Jorden vilde

sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Det vilde sige: fordi jeg ikke er Die, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Die, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde. Dersom de alle var eet Lem, hvor blev da Legemet? Men nu er der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Diet kan ikke sige til Haanden: jeg hver dig ikke behov, eller etter Hovedet til Hodderne: jeg haver Eder ikke behov. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de strobeligste; og de som synes at være de uanseeligste, dem liggægger vi desmere Biir; og de, som lade os ilde, dem pryde vi desmere; de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud haver saaledes sammenføjet Legemet, at han tillagde de ringre Dele mere Ære.“

Her er Christi Kirke lignet ved et menneskeligt Legeme. Alle Lemmerne paa det menneskeligt Legeme ere nødvendige til dets fuldkomne Virksomhed, og naar det børreses mæge, blir det livlost. Saaledes med Christi Kirke — enhver Embedsgrad i det hellige Præstedomme er nødvendig til dens fuldkomne Virksomhed. Tag bort ikke eet af de laveste Embeder fra Præstedommen, og Kirken vil lide, „Embedets Forvaltning“ vil ikke vorde udført saa virksomt, de Hellige vil gjøre langsemme Fremstridt til Fuldkommehed. Kirken kan leve, om den børreses en Embedsgrad af Præstedommen, men dens Udseende vil skæmmes og dens Virksomhed lammes. Mennestene tænkte maafsee, at det kunde gaae an at være foruden nogle af disse Embeder, og

har i de henrundne Tidsalderne affkaffet dem, men hvordan er Jordens Tilstand som Folge deraf? Mørke skjuler Jorden og tykt Mørke indhyller Folket's Sind — den Blinde leder den Blinde og de falder begge i Graven. Og er de Hellige i nærværende Tid forsikkrede om Himmelens Velbehag, om de ringeagter noget Medlem af det hellige Præstedomme. Aldeles vist, de er ikke, og de, som gjøre saaledes, vil aghugges, med mindre de omvender sig og udmygger sig, thi Gud anseer ikke Personer.

Naar Apostlene i Fortiden først beskikkede Diaconer, valgte de „Mænd af et godt Vidnesbyrd, fuld af den Helligaand og Viisdom.“ Paulus siger: „Desligeste bør det Diaconerne at være ørbare, ikke tvetningede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Winding, bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de er ustraffelige.“ Det paalagdes dem ogsaa „at vel forestaae sine egne Born og sit eget Huns.“ Fortidens Apostle vurderede ikke ringe en Diacons Embede — den laveste Grad af Præstedommets. Et Embede, hvis Indehavere undfordres at besiddde saadaune værdifulde Egenstaber, som ovenansørt, maa ikke ustraffet tales foragteligt om af Nogen, hvilken som helst Stilling han indtager i Kirken eller indenfor. Paulus tilkendegiver Varsagen, hvorfor han skrev som ovenansørt til Timotheus: „at du skal heraf vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Huns, hvilket er den levende Guds Menighed, Sandhedens Piller og Grundvold.“

Men for at forestaae fuldstændigere den Ærbodighed, som skoldes disse Medlemmer af det lavere Præstedomme, vil vi betragte Beskaffenheten af deres Pligt i Kirken. I Vagten Bogs Aften Afdeling 8, 9, 10, 11 og 12 her Ældsters,

Præsters, Læreres og Diaconers Pligter fremfattede i Tydelighed, som følger:

„En Apostel er en Ældste, og det er hans Kald at dobe og ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diaconer og administrere Brodet og Vinen, (Sindbilleder paa Christi Legeme og Blod), og at bekræfte de Døbtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalgællse for Daaben med Ild og den Helligaand i Overeensstemmelse med Skriften; og at lære, forklare, formane, dobe og vaage over de Hellige, og at stadsætte Menigheden ved Haandspaalgællsen og ved at meddele den Helligaand, og at tage Bestyrelsen over alle Forsamlinger.“

„De Ældste skulle bestyre Forsamlingerne saaledes, som den Helligaand leder dem, i Overeensstemmelse med Guds Bud og Ålabenbaringer.“

„Præsternes Pligt er at prædike, lære, forklare, formane, og dobe, administrere den hellige Madver, og besøge Medlemmerne i deres Huse, og formane dem til at bede i Ord og Tanker, opfylde alle deres Hunsplygter; og han kan ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere og Diaconer. Og han skal lede Forsamlingerne, naar der ingen Ældste er tilstede; men naar der er en Ældste tilstede, skal han ikke prædike, forklare, formane og dobe og besøge Medlemmerne, og formane dem til Bon osv. I alle disse Embedspligter skal Præsten komme Ældsten til Hjælp, dersom det undkøres.“

„Lærerens Pligt er at vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem og styrke dem og see til at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser imellem hverandre, ei heller Logn, Bagvadstelse eller ond Tale, og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt; og han skal lede Forsamlingerne i Ældstens og Præstens Graværelse,

og burde altig hjælpes i alle sine Embedspligter i Menigheden af Diaconerne, om det behøves. Men hverken Lærere eller Diaconer har Myndighed til at døbe, velsigne Nadveren eller lægge Haand paa; alligevel skulle de advare, forklare, formane og lære og inddybe Alle til at komme til Christum."

Af Øvensstaende kan vi faae et meget klart Begreb om de nævnte fire Embedsmænds Pligter. En Ældstes Pligt, over og høiere end Præstens, er at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, at bekræfte Kirken ved Haandpaaleleggelse, eller med andre Ord at meddele alle aandelige Velsignelser, hvad enten til Born eller Vorne. Dette er et stort Embede, og udfordrer stor Wiisdom og Tro, især ved Meddeleslen af den Helligaands Velsignelser, paa det at det Medlem, som har modtaget Vanddaaben, maa imodtage Ild- og den Helligaandsdaaben; at smaa Born maa modtage Velsignelser i Jesu Christi Navn; at, naar udfvedtigt er, Vorne maa modtage Velsignelser og Styrke under de Ældstes Hænder; at de Syge og de Lidende maa modtage Helbredens, Kraftens og Sundhedens Velsignelser formedest Salvelsen med Olie og Troens Bon; at de Helliges Forsamlinger maa stedse være under Guds Alands Bestyrelse.

Da Ældsten har et høiere Embede end Præsten, Læreren eller Diaconen, saa har han Myndighed til at udføre alle de Pligter, som tilhører disse Embeder, men som hans egne Pligter ere saa brydifulde, kan ikke de lavere Embedsmænd affastes. En af Præstens vigtigste Pligter er, at „besøge ethvert Medlem i deres Huse og opmuntre dem til bede baade med Ord og i tanker og at opfylde deres Hunsplicher.

Lærerens fornemste Pligter er, at „vaage over Menigheden bestandigen

og være hos dem og styrke dem og see til, at der ingen Udryd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser imellem hverandre, ei heller Logn, Bagvadskelse eller ond Tale; og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt."

Diaconens Pligt er at hjælpe Læreren, og det er almindeligen Tilsæddet, at Diaconens fornemste Pligter er at iagttagte Menighedens timelige Velvære og Hvgge.

Det forstaaes af sig selv, at Ældster, Præster, Lærere og Diaconer have alle Myndighed til privat at besøge Menighedens Medlemmer og undervise dem i alle deres Pligter. Men som Ældsterne og Præsterne forventes, naar de kaldes dertil, at reise om og prædike Evangeliet, døbe osv., saa er Lærerne og Diaconerne, hvis Pligter det ikke er at gjøre dette, „bestikkede til at vaage over Menigheden og være dens faste Ejener.“ Paghens Bog 4de Afsdel. 22 §. Som en Ældstes Pligter er talrigere end Præstens, er det sædvanligens Tilsæddet, at Præsten har mere Tid til at vaage over og besøge Menighedens Medlemmer, men han kan ikke have saa megen dertil som Læreren, og som Diaconen er almindeligen bebyrdet med Omsorgen for Menighedens timelige Velvære, i Særdeles i deres Forsamlinger, er det en naturlig Folge, at den hovedsagelige Byrde til at besøge, vaage over, og lære de Hellige, vaahviler Læreren. Derfor siger Nabbenbaringen, at Læreren skal „vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem, og styrke dem.“

Vi kan nu see, at Lærer- og Diacon-Embederne, de laveste Grader af Præstedommet, er meget ansvarsfulde, og af væsentlig Vigtighed for Kirken. Apostelen siger: „De, som tjenner vel i en Diacons Embede, baner sig selv en god Wei,

og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Jesum Christum." Saa vi troer, og vil endvidere sige, at den, som tjener vel i en Lærers Embede, forhverver dem selv en højere Grad, og er stikkede til at være hvilketsohelst Embede de skalde blive kaldede til i Menigheden. De fleste unge Mænd kan erhverve sig en eller anden ung Kvindes Tilbørlighed, men den mindre Deel, naar de blive Ægtemænd, kan forsøge eller endog bæ beholde den unge Kvindes Hengivenhed, som de saa let erhvervede. Saaledes er det i Kirken. De fleste af Præstedommet kan vinde nogle til Kjærlighed og Lydighed for Evangelists første Principer, men førre af Præstedommet er duelige til at forsøge de Helliges Kjærlighed for Evangeliet eller blot at vedligeholde det saa varmt som fra Begyndelsen. Det er lettere at erobre, end at regiere. Der er flere Grobrere, end der er Patriarker i Verden. Grobreren undervin ger ved Magt. Patriarken regerer ved Kjærlighed. Og Lærerne har til at handle i mange af en Patriarks Pligter, thi de have at handle som Fædre for de Hellige. Og vi vil sige, for så vidt som det er gjort, saa ordineer til Lærere saadanne Mænd, som har Viis dom og Erfaring, ældre Mænd og Familiestædre, som har de Helliges Kjærlighed, Ugtelse og Tillid, og som forstaar bedre end unge Mænd, de tuffude og een forskjellige Omstændigheder, hvori en Families forskjellige Medlemmer kan komme. Saadanne Mænd vil være mere fuldstændig stikkede til at kunne bedømme Partiernes Stilling, naar der opkommer Uenighed, og at stille dem tilfreds, og ligeledes til at give dem et Ord i rette Tid, enten som Raad, Opmuntring eller Dadel.

Ældste Orson Pratt i Millen. Star. 12 Aarg. Nr. 4, Pag. 58 og 59 siger:

„Det er Præsternes Pligt at besøge alle Hellige i det Distrik, hvori de er beftik kede, idetmindste een Gang hver Maaned, og ofte, om det er muligt, for at lære dem til at sye al Bagvadskelse, og oud Tale, og Nydelse af spirituelle Driske, og Brugen af enhver anden Ting, som er stikket til at besmitte dem eller demoralisere dem i mindste Maade;“ og ligeledes lægge dem paa Hjertet saameget muligt den Besaling (given i Novbr. 1831) som siger: „Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller nogen af dens organiserede Staver, har Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omven delse, Tro paa Christum, den levende Guds Son, og Daab og den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til de er otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indbaanere og i alle dens Staver, der bliver organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de er otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede, og at vandre retstafent for Herren. Og Zions Indbaanere skulle ogsaa ihukomme Sabbatens Dag, at holde den hellig. Og Zions Indbaanere skulle ogsaa ihukomme deres Arbeider, saafremt de er beftikkede til at arbeide, i al Trostab; thi Lediggængeren skal ihukommes for Herren. Jeg Herren er ikke tilfreds med Zions Indbaanere, thi der er Lediggængere iblandt dem, og deres Børn opoore i Ugadelighed; ei heller søger de med Hvid Evighedens Rigdomme, men deres Pie er fuldt af Begjærlighed. Disse Ting burde ikke være, og maa bortskaffes iblandt dem. Lad dersor min Ejener Oliver Cowdery bringe disse Ord til Zions Land. Og den Besaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttaer sine Bonner for Herren i Bonnets Tid, skal ihukommes for mit

Folks Dommer. Døsse Taler ere sande og trofaste, dersor overtræd dem ikke, og tag intet derfra. See, jeg er Alpha og Omega, og jeg kommer snart, Amen!“
Pagtensbog 22 Afsel. 4 §.

Det er Lærernes Pligt at besøge alle de Hellige i de Distrikter, hvori de er befolkede, i det mindste een Gang hver fjortende Dag, og gjenage alle foregaaende Lærdomme, og ellers give de Hellige videre Undervisning, estersom Omstændighederne for Tilsædet udforrer. Det er Diaconernes Pligt at staae Lærerne bi, naar Nødvendigheden kræver det — forsaavidt som Diaconerne hidindtil har forrettet den Bestilling at indkassere Gaverne, og tænt i Grenens timelige Anliggender; vilde det være godt at lade dem vedblive dermed, undtagen Omstændighederne skulde kræve det som Væsdom at gjøre anderledes, naar en

Eldste, Præst eller Lærer kan udføre den Bestilling“

Vi stemmer Ovenstaende af ganste Hjerte, og vi vil sige, at ved mange Lejligheder besøger Præsterne og Lærerne de Hellige ugentlig og meget Gavn udskyder deraf for Menigheden. Og, i Sandhed, det synes at en Uge er tilstrækkelig lang Tid for en Lærer at være borte fra de Hellige. Ikke for det at de ønsker i deres Hjerter paa at udøve Uretfærdighed (d. e. noget som strider mod Herrens aabenbarede Love og Forordninger), men i disse gamle Lande er der saa mange Fristelser for de Hellige, saa mange Ting til at drage deres Opmærksomhed fra Guds Værk, og ofte lægger sig saa mange Ting tungt paa deres Sind, at de let er tilbørlige til at blive kolde i deres Land, og slappe i deres Jagtagelse af Herrens Forordninger.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. P. Olsen	50	Ndl.	"	Mk.	"	Sk.
H. Jensen	42	—	"	—	2	—
P. C. Jensen	175	—	"	—	"	—
J. P. Holzman	5	—	"	—	"	—
A. P. Crane	15	—	"	—	"	—
<hr/>						
Summa 287 — " — 2 —						

In d h o l d.

Side.	Side.
De falske Propheter	241.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	246.

“Skandinaviens Stjerne” udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes pa“ Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.
Trykt hos J. C. Bording.